

som ifrån nocken af en gaffel på ömse sidor nedgå till relingen.

GÅRDFARIHANDEL, gårdfarihänd'l, m. sing. Det slags handel, då man far omkring med saluvaror från gård till gård på landet.

GÅRDFARIHANDLANDE, gårdfarihändlände, m. 3. En, som idkar gårdfarihandel.

GÅRDING, m. 2. (skepp.) Se *Bukgårding* och *Nockgårding*.

GÅRDLÖK, m. 2. En art af örtslägtet Vår-lök, med gula blommor. Ornithogalum luteum.

GÅRDSBLOMSTER, n. 3. Se *Kamillblomma*.

GÅRDSBO, m. 3. En, som bebod samma gård som en annan.

GÅRDSBRUK, n. sing. Se *Hemmansbruk*.

GÅRDSBRÄNG, m. 2. 1) Dräng på en landtegendom. — 2) Dräng, som förrättat de gröfre förekommande sysslorna vid en stadsegendom.

GÅRDSFOGDE, m. 2. pl. — *fogdar*. Fogde, som har tillsyn öfver arbetarne vid en landtegendom.

GÅRDSFOLK, n. sing. 1) Samteliga personer, som bebo samma gård på landet eller i staden. — 2) Tjenstefolket på en landtegendom eller i en stadgård.

GÅRDSFÄNIKA, f. 1. Så kallades fordom konungens garde till fot.

GÅRDSHUND, m. 2. Hund, som särskilt underhålles, för att vakta en gård för tjuvar.

GÅRDSRUM, n. 3. Det rum, som i gården till en stadsegendom intager.

GÅRDSRÄTT, m. sing. Så kallades fordom den ordning eller lag, hvilken gällde för en konungs eller mäktig herres hof, i och för tjensten.

GÅRDSSTJUF, m. 2. pl. — *tjuvar*. Se *Hustjuf*.

GÅRDSSTJUFNAD, m. 3. Se *Hustjufnad*.

GÅRDSSTOMT, m. 3. Tomt i stad, köping eller by, hvarpå en gård är byggd, eller som är ämnad att bebyggas och utgöra en särskild gård.

GÅRDVARD, gårdvärd (uttalas i allmänhet som gårlväl), m. 2. (af *Gård* och *Vard*, vaktare)

1) Äldre benämning på hvarje karl, som tillhörde en stadsvaktcorps. Ordet *G-ar* förvrängdes under tidens lopp till det bekanta *Korfvar*. — 2) (mest skämtvis) Person, som troget bevakar gård eller hus emot tjuvar. *Han är en god g.* (Ordspr.) *God granne är bästa g.*, den, som har en god granne, har en god bevakare mot tjuvar. — 3) Se *Gårdshund*.

GÅRGRAN, f. 2. En art af Granträdet, med tjocka, krokiga grenar och skroflig bark.

GÅRGÅNG, m. 2. Ställe, der hvarjehanda slags åtliga inelsvor af slagtrade kreatur hållas till salu.

GÅRHÄRD, m. 2. Se *Garhård*.

GÅRIG, a. 2. Se *Varig*.

GÅRKOCK, m. 2. En, som håller till salu kokad och stekt köttmat. Ordet, hämtadt af det tyska *Garkoch* (af *gar*, beredd, färdig), brukas sällan.

GÅRKOPPAR, se *Garkoppar*.

GÅRKÖK, n. 3. Ställe, der en gårkock håller till salu kokt och stekt köttmat, för de lägre klasserna. Ordet, hämtadt af det tyska *Garküche*, brukas sällan.

GÅRM, **GÅRMA**, se *Gorm*, *Gorma*.

GÅRMAKERI, n. 3. 1) Det första arbetet, hvarigenom råkopparn blir omsmält och raffinerad. Kallas äfv. *Garning*. — 2) Inrättning, ställe, der sådant sker.

GÄRR, se *Går*, n.

GÄRSPRÄNGA, v. a. 2. *G. en häst*, se *Spränga*.

GÄRTALL, f. 2. Ett slags tall med tjocka grenar och skroflig bark.

GÄRTJUF, m. 2. pl. — *tjuvar*. En, som stjäl boskapskreatur.

GÄRTJUFNAD, m. 3. Stöld af boskapskreatur.

GÄRUGN, m. 2. Se *Garugn*.

GÅS, f. 3. pl. *gäss*. 1) Släkte af simfåglarna, med lång hals, undersätsig kropp och kort stjärt. Arter deraf äro Grågås, Sädgås, Fjällgås och Prutgås, hvilka ses på sina ställen. *Vild, tamd g.* (Talesätt) *Dum som en g.*, mycket dum. *Det är som att slå vatten på g-en*, tjunar till intet, är spilld möda. — 2) (fig. fam.) Dum qvinna. *Hon är en g.* — *Ss. G-dun, -felt, -fjäder, -fot, -hane, -ister, -kött, -lefver, -lår, -stek, -träck, -ägg*.

GÅSBRÖST, n. 3. 1) Brösten på en gås. — 2) Brösten af en rökt gås. *G. hållas särskilt till salu*.

GÅSGRÄS, n. 3. Se *Mannagräs*.

GÅSHAFRE, m. sing. Se *Rågsvingel*.

GÅSHALFVA, f. 1. Halfva af en rökt gås.

GÅSHUS, n. 3. Särskilt hus, der gäss upp-födas.

GÅSKARL, m. 2. Hane af gässlägdet. — *Syn. Gåshane*.

GÅSKRÅS, n. 3. Halsen, vingarna jemte alla de inelvor af en gås, som begagnas till mat.

GÅSLEFVERPASTEJ, m. 3. Pastej, tillagad af gåslefver.

GÅSMARSCH, m. 3. Ett slags gammal lek, som begagnats i vissa landsorter, bestående deri, att ett antal personer gå i rad, en och en efter hvarandra, och att hvarje rörelse af den främsta personen eftergöres af de efterföljande.

GÅSNÄBBSBORR, m. 2. Borr, hvars blad äger skapaden af en gåsnäbb.

GÅSPENNA, f. 1. 1) Pennfjäder på en gås. — 2) Sådän fjäder, uttryckt och beredd att användas till skrifning.

GÅSPOJKE, m. 2. pl. — *pojkar*. Pojke, som vaktar gäss.

GÅSPRICKIG, a. 2. Prickig som skinnet på en gås.

GÅSSKINN, n. 3. 1) Skinnet på en gås. — 2) Huden på en människa, då den till följe af hastigt påkommen kyla blifvit knottrig, liksom skinnet på en gås.

GÅSSKRI, n. 4. Det gälla läte, gässen hafva. **GÅSSMÖR**, n. sing. Gåsfett, kokadt och med hvarjehanda kryddor tillagadt, för att sålunda begagnas som smör.

GÅSSPEL, n. 3. Ett slags tärningspel, hvar-till hörer en taffa med 63 nummerade och med bilder af gäss och andra föremål betecknade ru-tor, och hvarvid vinst eller förlust beror af ka-sten, som de spelade få.

GÅSUNGE, m. 2. pl. — *ungar*. Unge af gås-lägdet. (Talesätt) *Gå för sig sjelf som de stora g-garna*, gå ensam och afsides ifrån andra.

GÅSVAKTARE, m. 3. En, hvars befattning är att vakta gäss.

GÅSVIN, n. 3. Säges skämtvis i st. f. vatten.

GÅSÖGON, n. 3. pl. eller

GÅSÖGONSMÖNSTER, n. 3. Ett slags duk-tygsmonster.

GÅSÖRT, f. 3. En art af örtslägdet *Potentilla*, med hvitludna, glänsande blad och gula blommor. *Potentilla anserina*. Kallas äfv. *Silfverört*.